

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾**az éghajlatváltozás társadalmi és környezeti következményeiről az AKCS országokban**

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2009. április 6–9-i prágai (Cseh Köztársaság) ülése során,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel a 2000. június 23-án Cotonouban aláírt és 2005. június 25-én Luxembourgban felülvizsgált AKCS–EK partnerségi megállapodásra, (a továbbiakban: „a cotonou-i megállapodás”) és különösen annak 32. cikkére,
- tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 177. és 181. cikkére,
- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és a Bizottság által az Európai Unió fejlesztési politikájáról elfogadott, 2005. december 20-i együttes nyilatkozatra, amelynek címe: „Az európai konszenzus”, és különösen annak 12., 22., 38., 75., 76., 101. és 105. cikkére ⁽²⁾,
- tekintettel az Agenda 21-re, a környezetről és fejlesztésről szóló riói nyilatkozatra és az erdők fenntartható kezelésének elveiről szóló nyilatkozatra, amelyeket több, mint 178 kormány fogadott el az ENSZ Rio de Janeiróban (Brazília) 1992. június 3-14. között tartott, a környezetről és fejlődésről szóló konferenciáján, amelynek elveit határozottan megerősítette a fenntartható fejlődésről szóló, Johannesburgban (Dél-Afrika) 2002. augusztus 26. és szeptember 4. között tartott világszintű csúcstalálkozó,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek (ENSZ) éghajlat-változási keretegyezményére (UNFCCC) és Kiotói Jegyzőkönyvére,
- tekintettel a sivatagosodás elleni küzdelemről szóló ENSZ Egyezményre, amelyet Párizsban 1994. június 17-én fogadtak el, és amely 1996. december 26-án lépett hatályba,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a szegénység megszüntetése érdekében a nemzetközi közösség által együttesen megállapított kritériumként rögzíti a millenniumi fejlesztési célokat,
- tekintettel az Új Partnerség Afrika Fejlesztéséért (NEPAD) környezetvédelmi kezdeményezésére,
- tekintettel a természeti csapások kockázatának csökkentéséről szóló, Kobóban (Hyogo, Japán) tartott világkonferencia által elfogadott, „A 2005–2015-ös hyogói cselekvési keret: A nemzetek és közösségek rugalmas hozzáállásának kialakítása a természeti csapásokkal szemben” című dokumentumra,
- tekintettel az OECD tagországainak fejlesztési és környezetvédelmi miniszterei által 2006. április 4-én elfogadott, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás fejlesztési együttműködésbe történő beépítéséről szóló nyilatkozatra,
- tekintettel a heiligendammi G8-csúcstalálkozó „Az éghajlatváltozás, energiahatékonyság és energiabiztonság – kihívás és lehetőség a világgazdasági növekedés számára” című, 2007. június 7-i nyilatkozatára,
- tekintettel a közös EU-Afrika stratégia végrehajtására vonatkozó első cselekvési terv (2008-2010) részét képező, az éghajlatváltozásról szóló, Afrika és az EU közötti partnerségre,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés által 2009. április 9-én Prágában (Cseh Köztársaság) elfogadott állásfoglalás.

⁽²⁾ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

- tekintettel az ENSZ Bali szigetén (Indonézia) tartott éghajlatváltozási konferenciáján 2007 decemberében elfogadott bali útitervre,
- tekintettel az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye (UNFCCC) részes feleinek 14. konferenciájára és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaként szolgáló, a részes felek 2008. december 1–12. között, a lengyelországi Poznanban megrendezett negyedik konferenciájára,
- tekintettel a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, 2003. március 11-i, „Éghajlatváltozás a fejlesztési együttműködés összefüggésében” című bizottsági közleményre ⁽¹⁾,
- tekintettel a Tanács 2004. november 24-i következtetéseire és az „Éghajlatváltozás a fejlesztési együttműködés összefüggésében” című, 2004–2008-as cselekvési tervre,
- tekintettel a „Politikák fejlesztési célú koherenciája – A haladás felgyorsítása a millenniumi fejlesztési célok elérése felé” című, a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és a Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett, 2005. április 12-i bizottsági közleményre ⁽²⁾,
- tekintettel a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának címzett, „A globális éghajlatváltozás 2 Celsius-fokra való csökkentése – Az előttünk álló út 2020-ig és azon túl” című, 2007. január 10-i bizottsági közleményre ⁽³⁾,
- tekintettel az Európai Tanács 2007. március 8–9-i elnökségi következtetéseire, amelyek hangsúlyozták azon stratégiai cél elérésének alapvető fontosságát, amely szerint a globális hőmérséklet-emelkedés legfeljebb 2 °C-kal haladhatja meg az iparosodás előtti értéket,
- tekintettel a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, „Az éghajlatváltozás elleni globális szövetség kiépítése az Európai Unió és az éghajlatváltozás által leginkább sebezhető szegény fejlődő országok között” című bizottsági közleményre ⁽⁴⁾,
- tekintettel az Európai Unió és az éghajlatváltozás által leginkább sebezhető szegény fejlődő országok közötti, éghajlatváltozás elleni globális szövetségről szóló, 2008. október 21-i európai parlamenti állásfoglalásra ⁽⁵⁾,
- tekintettel a főképviseelőnek és az Európai Bizottságnak az Európai Tanácshoz intézett, 2008. március 14-i „Éghajlatváltozás és nemzetközi biztonság” című dokumentumára ⁽⁶⁾,
- tekintettel az Európai Parlamenthez, a Tanácshoz, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett, „Az erdőirtás és az erdőpusztulás okozta kihívások kezelése az éghajlatváltozás és a biodiverzitás csökkenése elleni küzdelemben” című, 2008. október 16-i bizottsági közleményre ⁽⁷⁾,
- tekintettel a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett, „Úton a Koppenhágában megkötendő átfogó éghajlatváltozási megállapodás felé” című, 2009. január 21-i bizottsági közleményre ⁽⁸⁾,
- tekintettel az „Éghajlatváltozás és energia” című, 2008. május 17-i CARIFORUM-EU nyilatkozatra,
- tekintettel a Csendes-óceáni Fórum Államok és az Európai Unió által az éghajlatváltozásra vonatkozóan tett, 2008. november 7-i nyilatkozatra,

⁽¹⁾ COM(2003) 85.

⁽²⁾ COM(2005) 0134 végleges.

⁽³⁾ COM(2007) 0002 végleges.

⁽⁴⁾ COM(2007) 0540.

⁽⁵⁾ P6_TA(2008)0491.

⁽⁶⁾ S113/08.

⁽⁷⁾ COM(2008) 645 végleges.

⁽⁸⁾ COM(2009) 39 végleges.

- tekintettel az éghajlatváltozásról szóló, 2008. december 1-jei Afrika-EU nyilatkozatra,
 - tekintettel Nicholas Stern 2006. évi „Az éghajlatváltozás gazdasága: a Stern-felülvizsgálat” című jelentésére,
 - tekintettel a 2007. évi, „Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás fejlesztési együttműködési tevékenységekbe történő beépítése terén tett előrehaladás számbavétele” című OECD-jelentésre,
 - tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) jelentéseire, és különösen az IPCC II. munkacsoportjának „Hatások, alkalmazkodás és sebezhetőség” című, negyedik értékelési jelentésére,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek fejlesztési programja által indított „Az éghajlatváltozás elleni küzdelem: emberi szolidaritás egy megosztott világban” című, az emberi fejlődésről szóló 2007/2008. évi jelentésre,
 - tekintettel a Világbank és a Nemzetközi Valutalap „Globális monitoring jelentés 2008: MFC-k és a környezet – a befogadó és fenntartható fejlesztés napirendje” című jelentésére,
 - tekintettel az OECD 2008. márciusi környezeti kitekintésére,
 - tekintettel a Strasbourgban 1999. április 1-jén elfogadott, az éghajlatváltozásról és az AKCS-EU együttműködési keret összefüggésében a kis szigetfejlesztő államokról szóló állásfoglalására,
 - tekintettel a Kigaliban (Ruanda) 2007. november 22-én elfogadott, „Az AKCS-államokban történt természeti katasztrófa: uniós finanszírozás a felkészültségre (EFA alapok) és a mentesítésre (ECHO alapok)” című állásfoglalására,
 - tekintettel a Szociális és Környezeti Bizottság jelentésére (ACP-EU 100.383/09/fin.),
- A. mivel a fejlődő országok járultak hozzá legkevésbé az éghajlatváltozáshoz, azonban annak legkomolyabb társadalmi és környezeti következményeivel szembesülnek szociális, gazdasági és földrajzi sérülékenyséjük, az elsődleges szektortól, többek között a mezőgazdaság, halászat és egyéb természeti erőforrások, való függésük, valamint az éghajlatváltozási hatásokkal foglalkozó korlátozott infrastruktúrájuk miatt,
- B. mivel a felgyorsult tengerszint-emelkedés áradásokat, parti eróziót fog okozni, emellett a sós víz behatol a szárazföldi édesvíz készletekbe, és egyes alacsonyan fekvő csendes-óceáni és karib-tengeri szigetek még el is merülhetnek; mivel egyedül Afrikában a parti áradások kockázatával érintett emberek száma az 1990-es 1 milliőről 70 millióra emelkedhet 2080-ra,
- C. mivel a hőmérséklet-emelkedés és az esőzések váltakozása súlyos aszályokhoz vezetnek, és drámaian csökkentik az AKCS-országokban a vízkészleteket; mivel Afrikában 75-250 millió ember lesz kitéve nagyobb vízhiánynak és bizonytalanságnak mindössze 1 °C-os emelkedés, 350-600 millió 2 °C-os emelkedés esetén, és 1,8 milliárd, ha a hőmérséklet 3 °C-kal nő,
- D. mivel a növekvő tengervíz-hőmérséklet az olyan szélsőséges éghajlati jelenségek terjedéséhez fog vezetni mint a trópusi viharok és ciklonok, ami drasztikusan fogja érinteni az alacsonyan fekvő parti területeket, a nagyvárosoknak otthont adó folyóvölgyeket és egyéb nagy népességet felölelő központokat, valamint olyan gazdaságilag élénk infrastruktúrát, mint a kikötők, a part menti gyárak, a parti városi területek és a turisztikai infrastruktúra,

- E. mivel az éghajlatváltozás tovább növeli az elsivatagodást és a talajpusztulást, tovább rontja a mezőgazdasági termelést és élelmiszerbiztonságot, növeli az éhezést és az alultápláltságot az AKCS-régiókban,
- F. mivel a növekvő tengerszint és hőmérséklet súlyosan érinti a parti és tengeri ökoszisztémákat, csökkenti a csendes-óceáni és karib-tengeri, valamint az afrikai partokon végzett fogásokat, és negatívan érinti a helyi élelmiszerellátást,
- G. mivel az éghajlatváltozás tovább fogja gyorsítani a biodiverzitás csökkenését, számos növény- és állatfaj kipusztulásának súlyos veszélyével fenyeget, és helyrehozhatatlanul károsít olyan ökoszisztémákat, amelyek különösen érzékenyek az éghajlat megváltozására, ide tartoznak például a korallzátonyok, a mangrovék és az esőerdők; mivel a biodiverzitásból adódó következmények az AKCS-országokban kritikus hatást fognak gyakorolni az élelmiszerláncra és azon emberek megélhetésére, akik közvetlenül függenek a fenti ökoszisztémákból származó áruktól és szolgáltatásoktól,
- H. mivel az éghajlatváltozás a létező gyenge közegészségügyi rendszerek, a közegészségüghöz való korlátozott hozzáférés, valamint az alacsony színvonalú vízgazdálkodás és víztisztítás mellett a kórokozó-átvivők és víz útján terjedő betegségek – ide tartozik például a malária, a dengue és a kolera – fokozott előfordulását, hőséggel járó fokozott stresszt és a légzőszervi megbetegedések elterjedését fogja eredményezni,
- I. mivel az éghajlatváltozás környezeti következményei nagy méretű migrációs áramlásokat fognak előidézni az országokon belül és a határokon átnyúlóan is (az IPCC becslései szerint 2050-ig 150 millió migráns személy várható); mivel az AKCS-országokból környezeti okokból elvándorló migráns személyek legtöbbször a saját országán belül vagy a szomszédos országokba fog elvándorolni, és ott fog letelepedni, ami fokozott humanitárius válságokhoz, gyors urbanizációhoz és az urbanizációhoz kapcsolódó nyomorvidékek növekedéséhez, valamint az AKCS-országok fejlődésének elakadásához fog vezetni; mivel a fenti városi növekedés következménye a vidéki területek elhagyása és a fokozott talajromlás lesz,
- J. mivel az Egészségügyi Világszervezet (WHO) és az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ szerint az éghajlatváltozás a rovarok által terjesztett betegségek, köztük a malária, a chikungunyaláz és a Lyme-kór nagyobb előfordulását fogja eredményezni, és ez alkalmazkodási intézkedéseket tesz szükségessé,
- K. mivel az éghajlatváltozás – például a WHO által készített jelentésben említett – egészségügyi következményei közül sok az egészségügyi rendszerek felkészítésével és megerősítésével, valamint megfelelő megelőző intézkedésekkel kordában tartható, különös figyelmet fordítva a trópusi betegségek terjedésére, valamint különösen a sebezhető csoportokat – például a várandós nőket, újszülötteket, gyerekeket és időseket – célzó nyilvános tájékoztató kampányok révén,
- L. mivel az éghajlatváltozás veszélyezteti a nemzeti, regionális és globális biztonságot, a szűkösen rendelkezésre álló természeti erőforrásokhoz való hozzáféréssel, ezen erőforrások ellenőrzésével és felhasználásával kapcsolatos konfliktusokat, vagy a lakóhelyét elhagyni kényszerült lakosság által okozott feszültségeket eredményez,
- M. mivel (a Világbank becslése szerint) az éghajlatváltozás a nemzetközi szegénységcsökkentési beruházás 40 %-át sodorja veszélybe, így sok AKCS-országban súlyosan veszélyezteti a szegénység csökkentését, a gazdasági és társadalmi fejlődést és a Millenniumi Fejlesztési Célok elérését,
- N. mivel az éghajlatváltozás legrosszabb visszafordíthatatlan hatásainak elkerülése érdekében a globális hőmérsékletnövekedést 2 °C-nál kisebb mértékűre kell korlátozni, és az üvegházhatást okozó gázok globális légköri koncentrációját 450 ppm alatt kell stabilizálni; mivel kétségtelen, hogy a legnagyobb CO₂-kibocsátóknak – az iparosodott országoknak és a feltörekvő gazdaságoknak – kell az elsődleges felelősséget vállalni a kibocsátásuk csökkentéséért,
- O. mivel a csökkentési intézkedéseket össze kell kapcsolni az alkalmazkodási intézkedésekkel az AKCS-országokban az éghajlatváltozás jelentős hatásainak kezelése érdekében; mivel az iparosodott országok a „szennyező fizet” elvvel összhangban történelmi felelősséggel tartoznak az éghajlatváltozásért, és erkölcsi kötelességük, hogy segítsék az AKCS-országokat az arra irányuló erőfeszítéseikben, hogy az éghajlatváltozás következményeihez alkalmazkodjanak,

- P. mivel jelenleg hatalmas hiányosságok mutatkoznak az alkalmazkodás finanszírozása terén a fejlődő országokban; mivel a becslések szerint az éves alkalmazkodási költségek 10 és 80 milliárd USA-dollár között mozognak, de jelenleg az iparosodott országok által a többoldalú finanszírozási mechanizmusok révén biztosított források 150-300 millió USA-dollárt tesznek ki évente,
- Q. mivel az éghajlatváltozásra és a katasztrófakockázatok csökkentésére (DRR) irányuló korai fellépés egyértelműen költséghatékony megoldást jelent; mivel a becslések szerint a DRR-re költött minden egyes dollár potenciálisan akár hét dollárnyi megtakarítást is eredményezhet a katasztrófára adott válasz terén, így komoly érvként hozható fel a segítségnyújtásra fordított kezdeti kiadások növelése mellett,
- R. mivel az éghajlatváltozással kapcsolatos különböző finanszírozási mechanizmusok – például a tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) – szerinti, forrásalkalmazási és –elosztási eljárások meglehetősen bonyolultak, és a kedvezményezett országokat nem vonják be,
- S. mivel a CDM-et eddig elégtelen mértékben tették alkalmassá a legszegényebb országok tiszta technológiákba való beruházásokra irányuló igényeinek kielégítésére, és az összes CDM-projekt mindössze 2 %-ának ad otthont Afrika; mivel a CDM-projektek fenntarthatósági és adicionalitási feltételeit gyakran nem tartják be,
- T. mivel az éghajlatváltozás okainak és következményeinek csökkentéséhez szükséges mechanizmusokkal és finanszírozással kapcsolatos határozott döntések meghozatala terén bármilyen késedelem sokkal nagyobb költségeket fog előidézni,

Általános kérdések

1. felhívja a Bizottságot és az adományozó országokat, hogy alakítsák át és tervezzék újra a fejlesztési együttműködést annak érdekében, hogy az az éghajlatváltozásra rugalmasan reagáljon és alacsony szén-dioxid-kibocsátású pályán haladjon;
2. felhívja a Bizottságot, hogy egyszerűsítsen az éghajlatváltozási és fejlesztési kérdésekkel foglalkozó, fennálló struktúráin;
3. felhívja a Bizottságot és az uniós tagállamokat, hogy hozzanak létre jobb kapcsolatokat a millenniumi fejlesztési célok és az éghajlatváltozás között az éghajlatváltozás hatásainak és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásnak a millenniumi fejlesztési célok elérésére irányuló projektekbe és programokba, valamint a szegénység csökkentésére és a fejlesztési politikákra vonatkozó összes átfogóbb stratégiába történő felvétele révén;
4. üdvözli, hogy haladás történt az alkalmazkodásnak a csökkentéssel egyenrangúan történő kezelése terén a jövőbeni, Kiotó utáni keretre vonatkozó tárgyalások során; hangsúlyozza azonban, hogy szorosabb kapcsolatot kell létrehozni az alkalmazkodási és a csökkentési tárgyalások között annak érdekében, hogy az e kérdésekre vonatkozó lényeges döntéseket ne egymástól elszigetelve hozzák meg;
5. felhívja a nemzetközi közösséget és a magánszektor, hogy biztosítsák a csökkentésre és alkalmazkodásra irányuló kutatáshoz, fejlesztéshez, valamint a gyors és átfogó technológiatranszferhez (például az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiák, a szén-dioxid megkötésére és tárolására szolgáló technológiák transzferéhez) szükséges beruházásokat az AKCS-országokban; ezenkívül felhívja a nemzetközi közösséget, hogy szüntesse meg az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra szolgáló technológia előtt álló kereskedelmi akadályokat, és szabadítsa fel a szellemi tulajdonjogokra vonatkozó korlátozásokat (például a kötelező engedélyezést);
6. felhívja a Bizottságot és az uniós tagállamokat, hogy támogassák az UNESCO azon tevékenységét, amely hozzájárul a fejlődő kis szigetállamok fenntartható fejlődésére vonatkozó Barbados cselekvési program és az azt követő Mauritius stratégia végrehajtásához;

Hatásméréséklés

7. hangsúlyozza, hogy az ENSZ 2009 decemberében Koppenhágában tartandó éghajlatváltozási konferenciáján globális konszenzust kell elérni az UNFCCC-ben létrehozott, megosztott, de differenciált felelősség elvén alapuló ambiciózus és kötelező erejű csökkentési cél vonatkozásában, és ezért felhívja az összes iparosodott országot és gyorsan fejlődő országot, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátására vonatkozó kötelező célértékben állapodjanak meg; javasolja, hogy a feltörekvő gazdaságok új megállapodásban történő részvételének ösztönzése érdekében rugalmasabb és differenciáltabb megközelítést kell létrehozni ezen országok számára (például csak meghatározott ágazatokra vonatkozó célértékeket) az egyes országok alkalmazkodási és csökkentési kapacitásának, valamint az iparosodott országok globális felmelegéssel kapcsolatos történelmi felelősségének figyelembevételével;
8. megállapítja, hogy a kérelmezésre és az erőforrások elosztására vonatkozó, CDM szerinti eljárásokat felül kell vizsgálni, és egyszerűsíteni kell őket annak érdekében, hogy a CDM könnyebben hozzáférhetővé váljon az AKCS-országok számára, és a CDM-projektek kiegyensúlyozottabb elosztását, és különösen a Szaharától délre fekvő afrikai országokban végrehajtandó projektek számának növekedését eredményezzék; hangsúlyozza, hogy létre kell hozni egy rendszert annak biztosítására, hogy a CDM-projektek megfeleljenek az addicionalitás elvének, és az AKCS-országok fenntartható fejlődését eredményezzék; felhívja az adományozó országokat, hogy segítsék elő a szükséges kapacitások kiépítését az AKCS-országokban ezen országok CDM-ben történő részvételének fokozása érdekében; ezenkívül felhívja az adományozó országokat, hogy ne kizárólag a CDM-re – mint végső politikai eszközre – összpontosítsanak, hanem dolgozzanak ki új mechanizmusokat is az AKCS-országokban történő kibocsátáscsökkentésre vonatkozóan;
9. felhívja az iparosodott országok és a feltörekvő gazdaságok kormányait, hogy hozzanak létre egyértelmű és következetes hosszú távú politikai kereteket az ökinnováció és beruházás (például megújuló energia, üzemanyag-takarékos és hibrid járművek, új üzemanyagok) ösztönzése érdekében; hangsúlyozza, hogy a magánszektor is lényeges szerepet játszik az ökinnováció előmozdításában; ezenkívül úgy véli, hogy közép és hosszú távon a fejlett országokban fennálló általános fogyasztási szokások megváltoztatásának módozatait kell létrehozni a kibocsátáscsökkentés érdekében;
10. hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak és az adományozó országok kormányainak meg kell erősíteniük az AKCS-országok kormányaival fennálló partnerségüket az erdőirtás és az erdőpusztulás csökkentésére vonatkozó ambiciózus politikai kezdeményezések és tervek kidolgozása, valamint az AKCS-országok fenntartható erdőgazdálkodását szolgáló technológiák és jelentős erőforrások biztosítása érdekében;

Alkalmazkodás

11. felhívja az AKCS-országok kormányait, hogy közvetlenül a nemzeti fejlesztési terveikbe, szegénységcsökkentési stratégiáikba és ágazati politikáikba, valamint a döntéshozatali folyamataik minden szakaszába és szintjére vegyenek fel alkalmazkodási célokat és intézkedéseket;
12. hangsúlyozza, hogy az alkalmazkodásra vonatkozó hozzájárulásoknak jogilag kötelező erejű kötelezettségvállalással kell válniuk mind a 2009 decemberében Koppenhágában elfogadandó nemzetközi megállapodásban, mind az EU 27 tagállamának nemzeti jogszabályaiban;
13. felhívja az iparosodott országokat, hogy jelentősen növeljék az AKCS-országok alkalmazkodását szolgáló pénzügyi támogatásukat, és alakítsanak ki a fenti célt szolgáló innovatív finanszírozási mechanizmusokat, például többek között nemzetközi kereskedelmi adókat, nemzeti kibocsátási adókat, repülőjegyekre kivetett díjakat és a kibocsátható mennyiségi egységek árverezését; felhívja a Bizottságot, hogy jelentősen növelje a GCCA költségvetését, sokkal nagyobb mértékben vegye figyelembe az éghajlatváltozást az EFA következő költségvetésében, és sürgősen hajtson végre a globális éghajlatváltozási finanszírozási mechanizmusra vonatkozó elképzelést, egy olyan innovatív finanszírozási eszközt, amely előreütemezi az éghajlattal kapcsolatos beruházásokat a legszegényebb és a legkiszolgáltatottabb országok számára;
14. hangsúlyozza, hogy az alkalmazkodás finanszírozásának a már létező hivatalos fejlesztési támogatás és a támogatásra irányuló kötelezettségvállalások kiegészítésének kell lennie;
15. felhívja a nemzetközi pénzügyi intézményeket, hogy terjesszék ki az alkalmazkodási politikáikat, programjaikat és finanszírozási eszközeiket;

16. sürgeti a magánszektor, hogy növelje a kötelezettségvállalásait az éghajlatváltozásra vonatkozó pénzügyi hiány áthidalása érdekében; ösztönzi a Bizottságot, valamint az uniós tagállamok és az AKCS-országok kormányait, hogy ruházzanak be a köz- és magántulajdonú vállalatok közötti partnerségekbe annak érdekében, hogy a magánszektorból további finanszírozást vonzzanak az alkalmazkodási projektek finanszírozásához, különösen a legfejletlenebb országokban;
17. úgy véli, hogy az adományozók jobb koordinációjára, sokkal intenzívebb észak és dél közötti párbeszédre, valamint az éghajlatváltozási politikák, az alkalmazkodásra vonatkozó mechanizmusok és finanszírozás tekintetében az adományozó és a fejlődő országok között fokozottabb koordinációra van szükség a párizsi elvekkel és a 2008. évi accrai cselekvési programmal összhangban;
18. hangsúlyozza, hogy tovább kell ösztönözni a regionális együttműködést, a bevált gyakorlatok cseréjét és a hasonló éghajlatváltozási problémák előtt álló AKCS-országok közötti vitafórumok létrehozását;
19. ösztönzi az AKCS-országok kormányait, hogy nagyobb mértékben vonják be a civil társadalmat és a helyi közösségeket az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodásra irányuló stratégiák kidolgozásába és végrehajtásába, nem utolsósorban a fent említettek komoly gyakorlati tapasztalata és az éghajlatváltozás káros hatásainak leginkább kitett emberekhez és helyekhez való közvetlen közelségük miatt;
20. felhívja az adományozó országokat és a nemzetközi szervezeteket, hogy fektessenek be az éghajlat ellenőrzésére és az éghajlattal kapcsolatos adatok kezelésére szolgáló infrastruktúra, valamint az AKCS-országokban lévő intézmények, helyi közösségek és magánszemélyek alkalmazkodási kapacitásának megerősítésébe;
21. ösztönzi az uniós tagállamok K+F intézményeit, hogy mozdítsák elő és könnyítsék meg a bevált gyakorlatok és az információk cseréjét, osszák meg a szakértelmet és az ismereteket, valamint hozzanak létre hálózatokat és partnerségeket az AKCS-országokban lévő hasonló intézményekkel azon ágazatokban, amelyekben az éghajlatváltozás lényeges kérdés (ide tartozik például a mezőgazdaság és a vízkészlet-gazdálkodás);
22. felhívja a fejlesztési partnereket, hogy támogassák az AKCS-országok kormányait és civil szervezeteit az éghajlatváltozás hatásairól szóló közoktatási és tájékoztatói kampányok kidolgozásában;
23. üdvözli, hogy a Bizottság a katasztrófakockázat csökkentésére (DRR) irányuló európai uniós stratégiára kíván javaslatot tenni; felhívja a Bizottságot és az uniós tagállamokat, hogy fokozzák a DRR-be – mint az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodás megkönnyítésére szolgáló eszközbe – történő beruházást, és a fejlesztési támogatás részeként illesszenek be hosszú távú finanszírozást a DRR-re vonatkozóan; úgy ítéli meg, hogy az éghajlattal kapcsolatos biztosítási piacok magánszektor általi fejlesztését támogatni kell az AKCS-országokban az éghajlati sokkokkal szembeni ellenálló képesség fokozása érdekében;
24. felhívja a Bizottságot és az uniós országok kormányait, hogy biztosítsanak több forrást az AKCS-országok egészségügyi rendszerei kapacitásának megerősítéséhez annak érdekében, hogy támogassák a fenti országokat az éghajlatváltozás egészségre gyakorolt káros hatásainak leküzdésében;
25. úgy ítéli meg, hogy a környezeti okokra visszavezethető migráció megfelelő tervezése és irányítása létfontosságú lesz az emberi biztonság tekintetében; e célból felhívja a nemzetközi közösséget, hogy határozza meg és számolja fel a létező jogi hiányosságokat a környezeti okokból menekültté váló emberek védelme tekintetében; javasolja, hogy a menekültügyi szabályokat vagy megállapodásokat regionális vagy nemzetközi szinten vizsgálják meg tekintettel a víz alá merülés veszélyének kitett szigetállamok rendkívül kényes helyzetére; ezenkívül rámutat arra, hogy a környezeti okokból menekültté váló emberek identitásának, kultúrájának és hagyományainak védelmére szolgáló eszközöket kell kialakítani és életbe léptetni;
26. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Tanácsnak, az Európai Bizottságnak, az Afrikai Uniónak, az UNFCCC-nek és a Világbanknak.